δεις τοὺς ἱππεῖς του. Ἔτσι δίνει καιρὸ στὸ Νικηταρᾶ ν' ἀνασυντάξη τὶς δυνάμεις του καὶ νὰ ἐπιπέση κεραυνοβόλος καὶ αὐτὸς ἐναντίον τοῦ Δραμαλικοῦ στρατοῦ.

Μετὰ τὴν νίκη των Δερβενακίων, βρίσκουμε τὸ Χατζηχρῆστο, πλάγι πάντα στὸν Κολοκοτρώνη, μαζὶ μὲ τοὺς πορθητὰς τοῦ Ναυπλίου. Γιὰ τὴ φρονιμάδα του ὁ Κολοκοτρώνης τὸν διορίζει «ἐπὶ τῆς εἰρήνης καὶ τάξεως τῆς πολεως».

Ἔρχεται κατόπιν το δύστυχο ἔτος 1824, μὲ τοὺς ὁλεθρίους ἐκείνους ἐμφυλίους πολέμους. Ὁ Χατζηχρῆστος εἶναι πάντοτε ὁ πατριώτης ἀρχηγός, που πότε μὲ τὴ φοβέρα, πότε μὲ τὰ δακρυα στὰ μάτια, ἐξορκίζει τοὺς Ἕλληνας νὰ μονοιάσουν, νὰ πάψουν τον ἀδελφικὸ σπαραγμό. Καὶ πολλὲς φορὲς τὸ κατορθώνει, μολονότι δὲ μιλεῖ καλὰ τὸ Ἑλληνικά: «Ἀντέρφια, ὁμόνοια, ἀγκάπη!»

***

Στὰ 1825 ὁ Αἰγύπτιος Ἰμβραΐμ Πασσᾶς φθάνει στὰ παραλια τῆς Μεσσηνίας μὲ δυνατο στόλο καὶ στρατό. Ὁ Ἱερὸς Ἀγὼν πρόκειται νὰ διατρέξη μεγάλον κίνδυνον. Ὁ Χατζηχρῆστος μὲ τοὺς ἱππεῖς του φτάνει γρήγορα στὸ Κοριμπίδι τῆς Πυλίας, λαβαίνει μέρος στην περίφημη μάχη κ' ἔπειτα τρέχει νὰ βοηθήση τον ἀρχιερέα Μεθώνης καὶ ὁπλαρχηγὸ Γρηγόριο ποὺ κρατοῦσε γενναία τὴ θέσι τοῦ παλαιοῦ Ναυαρίνου κατα τοῦ ἐχθροῦ. Ὁ Ἰμβραΐμ με λύσσα προσπαθεῖ ν' ἀποβιβάση στρατὸ στὴν ξηρὰ καὶ συγχρόνως νὰ κυριεύση τὴ μικρὴ νῆσο Σφακτηρία. Ὁ «Καπεταν Δεσπότης» Γρηγόριος κρατεῖ τὴν ἄμυνα ἀπελπισμένος. Μαζί του εἶνε κι' ὁ Χατζηχρῆστος μὲ τὰ παλληκάρια του.

Ἡ μάχη ἀρχίζει πεισματώδης. Ἀλλ' ἡ ἔλλειψις τροφῶν καὶ πυρομαχικῶν ματαιώνει τὶς προσπάθειες τῶν Ἑλλήνων, οἱ ὁποῖοι τέλος ἀποφασίζουν τὴν ὑποχωρητικὴ ἔξοδο τοῦ στρατοῦ πρὸς τὴν ξηρὰ διὰ νυκτός. Ὁ ριψοκίνδυνος Χατζηχρῆστος γιὰ να δωση κουράγιο στοὺς ἐξερχομένους, πῆρε τὴν θέσι τῆς ὀπισθοφυλακῆς. Ἀλλ' οἱ Τοῦρκοι, τοὺς ἀντελήφθησαν καὶ οἱ ἱππεῖς τοῦ Ἰμβραΐμ κρατοῦντες μεγαλους πυροσκὸ (μασαλάδες) ἔδειχναν τοὺς φεύγοντας, τοὺς ὁποίους χτυποῦσε τὸ πεζικὸ καὶ τὰ κανόνια. Ὁ Χατζηχρῆστος σὲ μιὰ στιγμὴ βρέθηκε ἀπομονωμένος, ἔχασε τὸ δρόμο καὶ εἶχε τὴν κακοτυχία νὰ βυθισθῆ σ' ἕνα βάλτο. Ἐκατάλαβε ὅτι δεν θὰ μποροῦσε νὰ διαφύγη κ' ἔβγαλε προνοητικῶς τὴ λαμπρὴ του στολή, γιὰ νὰ περάση ὡς ἀσήμαντο ὑποκείμενο κ' ἴσως κατορθώση νὰ ξεγελασῆ τοὺς Τούρκους. Ἔτσι, γυμνὸς καὶ ἄγνωστος, αἰχμαλωτίσθη τὴν αὐγὴ καὶ τὸν μετέφεραν στὸ στρατόπεδο, ὅπου ἐπικρατοῦσε πολὺς θόρυβος. Ὁ Χατζηχρῆστος ἤξερε καλὰ τὰ Τουρκικα, καὶ ἄκουγε νὰ γίνεται πολὺς λόγος γύρω ἀπὸ τὸ ὄνομά του. Ὁ Παππας εἶχε διατάξει νὰ τὸν βροῦν μὲ κάθε θυσία. Σὲ λίγο, παρεταξαν στὴ γραμμὴ τοὺς αἰχμαλώτους. Ἕνας ἀπ' αὐτοὺς ἐφανέρωσε ὅτι ἦταν μεταξὺ αὐτῶν καὶ ὁ Χατζηχρῆστος καὶ τὸν ἔδειξε: «Νά, αὐτος εἶναι!»

Ἀλάλαξαν οἱ Τοῦρκοι ἀπὸ τὴ χαρά τους καὶ ἄναψε μεταξύ τους καυγᾶς ποιός νε τὸν πρωτοπαρουσιαση στὸν Πασσᾶ γιὰ νὰ πάρη μπαξίσι! Ἐπάνω στον καυγᾶ αὐτο, ποὺ τὸν παρακολουθοῦσε ἀτάραχος ὁ ἐπίσημος αἰχμάλωτος, ἐβρόντησε μιὰ πιστολιά. Ἕνας Τοῦρκος ἀπ' τοὺς φιλονεικοῦντας εἶχε σκοτώσει τὸν ἀντίπαλό του!

Τέλος ὁ Χατζηχρῆστος ἐκατάλαβε ὅτι ἦρθε ἡ ὥρα τοῦ θανάτου του καὶ ἀποχαιρετώντας τοὺς ἄλλους αἰχμαλώτους ἔσυρε φωνὴ μεγάλη:

— Ἀδέρφια, τοὺς εἶπε, ἐγὼ θαρρῶ πὼς δὲν θὰ ζήσω. Ἐδῶ μπροστὰ σας διαλαλῶ τὴ διαθήκη μου. Ὁμόνοια, ὅσο μπορεῖτε, γιὰ νὰ σώσετε τὸ Ἔθνος! Στὸν κόσμο τοῦτο, ποὺ τὰ ἐθυσιασα ὅλα γιὰ τὴ λευτεριά, δὲν ἔχω παρὰ τὴν ἀγαπημένη μου γυναῖκα καὶ τὸ ἄλογό μου. Παρακαλῶ τὸ Ἔθνος νὰ φροντίση γιὰ τὴ Μαρία μου καὶ τὸ Ντορὴ μου!

Μετὰ τὰ λόγια αὐτά, οἱ Τοῦρκοι τὸν ὡδήγησαν μπροστὰ στὸν Πασσᾶ. Ἀπὸ τή στιγμὴ αὐτὴ ἀρχίζει τὸ δεύτερο καὶ πιὸ ἐνδιαφέρον μέρος τῆς ζωῆς τοῦ Χατζηχρήστου, τὸ ὁποῖον θὰ διηγηθοῦμε στὸ ἑπόμενον φύλλο.

ΟΙ ΕΡΩΤΕΣ ΤΗΣ κ. ΝΤΕ ΛΑ ΣΑΜΠΛΙΕΡ

Ἕνας γέρος ἠθικολόγος ἔλεγε κάποτε στὴν κυρία ντὲ λα Σαμπλιέρ, τὴν λογία κυρία τοῦ 18ου αἰῶνος ποὺ ἐφημίζετο γιὰ τὸ πνεῦμα τῆς, τὴν ὡμορφιά της καὶ... τοὺς ἔρωτάς της:

Ἡ διαταγή σας, κυρία μου εἶνε σκανδαλωδεστάτη. Ἐρωτεύεσθε τοὺς πάντας! Ἐρωτεύεσθε διαρκῶς χωρὶς διακοπή! αὐτὰ τὰ ζῷα, κυρία μου, ἐρωτεύονται κατὰ ὁρισμένας ἐποχὰς τοῦ ἔτους.

— Μὰ γι' αὐτὸ εἶνε ζῷα! ἀπήντησεν ἐξιπνότατα ἡ κ. ντὲ Λὰ Σαμπλιέρ.

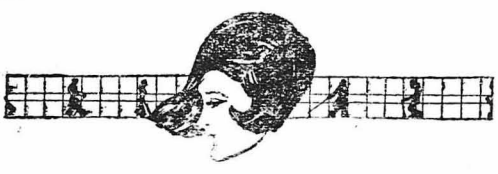

ΕΛΛΗΝΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΚΑΙ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ὁ Γ. Φραγκούδης ..... ποιητής!

Ὁ πολιτογραφημένος κ. Γ.Σ.Φραγκούδης, τοσον πονοῦσε πρὸ 20 ἐτῶν, γιὰ τὴν ἀθλία κατάστασι τοῦ Κράτους, ὥστε ἔγεινε καὶ.... ποιητής. Ὑπὸ τὸν τίτλον «Δὲν εἶν' αὐτὴ πλέον Ἑλλάς....» ἔγραψε ἕνα ποίημα, τὸ ὁποῖον ἐδημοσίευσεν στὸ φύλλο τῆς 8 Μαΐου 1905, τῆς περιφήμου τότε ἐπαναστατικῆς ἐφημερίδος του ἡ «Μεταρρύθμισις».—

Ἀπὸ τὸ ποίημα αὐτὸ μεταφέρουμε δύο τετράστιχα.

Δὲν εἶνε αὐτὴ πλέον Ἑλλάς, τῶν εὐκλεῶν προγόνων
ἀλλὰ Ἑλλὰς κηφηναρίων καὶ ἀναξίων γονέων
Ἑλλὰς-λεβάδι χλοερὸ νὰ τρέφωνται κοαμπόσοι
νὰ ζοῦνε ἐπιτήδειοι ὁποῖοι καὶ ὁπόσοι!
Ἑλλὰς-τσιφλίκι μοναχὸ τῶν φαύλων καὶ τυράννων
ὄχι Γιγάντων πειὰ Ἑλλάς, ἀλλὰ Ἑλλὰς τῶν Νάνων!
Τόπος ποὺ πάσχει ὁ λαός, κι' ὅλο πληρώνει φόρους
διὰ νὰ ζοῦν οἱ ἔντιμοι μὲ τοὺς ἄδηλους πόρους.

Νομίζει κανεὶς πὼς τὸ μοναδικὸ αὐτὸ ποίημα, ποὺ ἔγραψεν στὴ ζωή του ὁ κ. Φραγκούδης, γράφτηκε γιὰ σήμερα!

***

Ἡ ρέγγα τῶν φοιτητῶν καὶ ὁ Χρηστομάνος

Ὁ μακαρίτης Χρηστομάνος ὅταν ἦταν διευθυντὴς τοῦ Χημείου, περνῶντας μιὰ ἡμέρα ἀπὸ κεῖ, στὴ μία μετὰ τὸ μεσημέρι, εἶδε τρεῖς φοιτητὰς νὰ τράβνε μία ρέγγα ποὺ τὴν εἶχαν ψήσει στὸ φουαγέριο, γιὰ νὰ γελάσουν τὴν πεῖνα τους. Βιαζοντουσαν ἐπίσης νὰ τελειώσουν γρήγορα γιὰ νὰ κάμουν μιὰ ἀνάλυσι ποὺ τοὺς εἶχε ἀναθέσει. Ὅταν τοὺς εἶδε ὁ Χρηστομάνος συγκινήθηκε. Δὲν τοὺς εἶπε τίποτε, ἀλλὰ ὅταν ἔφυγε, τοὺς ἔστειλεν ἀπὸ τὸ ἀπέναντι μπακάλικο μισὴ ὀκᾶ κρασί!

***

Πῶς παύουν τὰ ποδοκροτήματα.

Ὁ Χρηστομάνος διδασκε 8-10 τὸ πρωί. - Παρέτεινε ὅμως, πολλὲς φορὲς τὸ μαθημά του ὡς τὰς 10 καὶ 1)4. - Οἱ φοιτηταὶ ποὺ στενοχωριόνεουσαν γιὰ τὴν παράτασι αὐτὴ ἄρχιζαν τὰ ποδοκροτήματα.

Μιὰ μερα ποὺ τὰ ποδοκροτήματα ἔγειναν πιὸ δυνατά, ὁ μακαρίτης ὁ Χρηστομάνος δεν ἔχασε τὴν ψυχραιμία του, διέκοψε, μια στιγμὴ τὴν διδασκαλία. Οἱ φοιτηταί, ποὺ νόμισαν ὅτι κάτι ἔκτακτο ἤθελε νὰ τοὺς ἀνακοινώση ἡσύχασαν.

Τότε,σὰν ἔγεινε σιγὴ ὁ Χρηστομάνος τοὺς εἶπε:

— «Κύριοι, σᾶς εὐχαριστῶ διὰ τὴν ἐπιδοκιμασίαν τῆς διδασκαλίας μου, περιττὸν ὅμως νὰ γίνεται αὐτὴ μὲ τὰ τεσσερα. Εἶνε ἀρκετὰ τὰ δυο προσθια ὅπως μὲ ἐπιδοκιμάσουν!»

Ἀπὸ τότε τὸ ἀκροατήριο, ἔπαυσε πειὰ τὰ ποδοκροτήματα καὶ ἄρχισε τὰ χειροκροτήματα. ὅσες φορὲς ἤθελε νὰ τελειώση τὸ μάθημα

***

Ὁ Βασιλιᾶς κι' ὁ φοῦρνος τοῦ παπᾶ

Ὁ Βασιλεὺς Γεώργιος, ὅταν ἔμενε στὸ Τατόϊ, ἔκανε συχνὰ περιοδεία στὰ γύρω χωριά.

Μιὰ ἡμέρα ρώτησε τὸν παπᾶ ἑνὸς ἀπὸ τὰ χωριὰ αὐτά, ἂν θὰ λειτουργήση.

— Ἂν μοῦ καπνίση θὰ λειτουργήσω! ἀπάντησε ἐκεῖνος.

Ὁ Βασιλεὺς ξαφνίστηκε μὲ τὴν ἀπάντησι αὐτὴ καὶ ρώτησε ἕναν ἀπὸ τὴν ἀκολουθία του, «τί ἤθελε νὰ πῆ ὁ ἱερεύς».

Ὁ ὑπασπιστής του, γιὰ νὰ δικαιολογήση τὸν τρελόπαπα ἐξήγησε στὸν Βασιλιᾶ:

Ὁ ἱερεὺς ἤθελε νὰ πῆ, πὼς ἂν καπνίση ὁ φοῦρνος καὶ κάνει προσφορὲς θὰ λειτουργήση!

Καὶ ὁ μακαρίτης ὁ βασιλιᾶς κατάλαβε ...

***

Ὁ Καφαντάρης κι' οἱ ἀριθμοί.

Ἀπὸ μικρὸς ὁ κ. Καφαντάρης ἔδειχνε ὅτι θὰ γινοτανε... μεγας οἰκονομολόγος!

Ὅτι θὰ ἔπαιζε δηλαδὴ στὰ δάχτυλα τοὺς ἀριθμοὺς καὶ μὲ αὐτοὺς θὰ κατεσκεύαζε τοὺς προϋπολογισμοὺς τοῦ Κράτους.

Ὅταν ἦταν μικρὸς ἔστειλε στὴ «Διάπλασι τῶν παίδων» τὴν κατωτέρω μαθηματικὴ ἀποκάλυψί του:

«Πολὺ περίεργος εἶνε ὁ ἀριθμὸς 142857.

Πολλαπλασιαζόμενος, μὲ τὸ 2, 3, 4, 5, καὶ 6 δίδει πάντοτε γινόμενα τὰ ὁποῖα ἀποτελοῦνται ἀπὸ τοὺς αὐτοὺς πάντοτε ἀριθμοὺς ἀλλὰ κατὰ διαφορετικὴν σειρὰν λ.χ.

142857 X 2 = 285714
142857 X 3 = 428571
142857 X 4 = 571428 καὶ οὕτω καθ' ἑξῆς.

Μόνον ἐὰν πολλαπλασιασθῆ μὲ τὸ 7 κάνει ἐξαίρεσιν τοῦ κανόνος,δίδων ἄλλον ἀριθμὸν ὡς γινόμενον, ἀλλὰ ἐπίσης παράδοξον: 142857 X 7 = 999999».